

Poselstwo czwarte

Historia Arki i przybytku

Wersety biblijne: 1 Sm 4:1 – 7:2.

I. Chrystus pozyskał nas, abyśmy my mogli pozyskać Jego, żeby Bóg wbudował się w nas, a my – w Niego, i byśmy stali się zbiorowym Bogiem-człowiekiem, rzeczywistością kościoła jako Bożego przybytku, który jest domem żywego Boga, wzajemnym mieszkaniem Boga i człowieka – Flp 3:8, 12–14; J 1:14; Obj 21:2–3; 7:15; 1 Tm 3:15; J 14:2, 23.

II. Aby wejść w rzeczywistość Ciała Chrystusa, musimy zobaczyć głębsze znaczenie Arki:

- A. Arka przedstawia w formie typu Chrystusa jako obecność Trójjedynego Boga z Jego ludem, służącą realizacji Jego ekonomii i ustanowieniu Jego królestwa na ziemi – Mt 1:23.
- B. Arka stanowiła centrum i zawartość przybytku, co oznacza Chrystusa jako centrum i zawartość kościoła; w wizji przybytku w pierw w wymieniona została Arka, co wskazuje, że Chrystus zajmuje pierwsze miejsce w kościele – Wj 25:22; Kol 1:17b, 18b:
 1. Arka kryła w sobie tablice prawa, będące Bożym świadectwem, wyrazem i objawieniem tego, kim Bóg jest – Wj 25:16; 31:18.
 2. Arka w Świętym Świętych oznacza Chrystusa jako centrum Bożego mieszkania, kościoła (Ef 2:21–22), i zawartość kościoła jako domu Bożego (1 Tm 3:15–16; por. 1 Sm 4:22; Obj 3:20).
- C. Arka z drewna akacjowego powleczonego złotem oznacza pneumatycznego Chrystusa jako ucieleśnienie Boga i zespolenie boskości z człowieczeństwem – zbudowanie Boga z człowiekiem – mieszkającego w naszym duchu, żebyśmy mogli kontaktować się z Bogiem i Nim się radować – 2 Tm 4:22; 2 Kor 3:17; Kol 2:9; Hbr 9:4:
 1. Drewno akacjowe oznacza człowieczeństwo Chrystusa, o silnym charakterze i na wysokim poziomie, stanowiące podstawową substancję służącą wyrażaniu Boga – Wj 25:10; Mt 3:16; 4:4; 8:20; 9:12–13; 11:29; 12:19–20; 17:27; 20:28; 27:12, 14; Mark 1:35; 6:39–41; J 6:12; 7:6; por. Dz 16:7.
 2. Drewno akacjowe, powleczone złotem zarówno od wewnątrz, jak i z zewnątrz, oznacza boską naturę przenikającą ludzką naturę i na niej spoczywającą, dzięki czemu może się przez nią wyrażać – Wj 25:11; Obj 3:18a; 2 P 1:4; por. Obj 17:4.
- D. Wieko przejednania Arki oznacza Chrystusa jako miejsce spotkania Boga z Jego odkupionym ludem – Wj 25:17–22:
 1. Chrystus jest Tym, który dokonuje przejednania (Hbr 2:17), który łagodzi relacje między Bogiem a nami i który jedna nas z Bogiem przez to, że zaspokaja Boże żądanie za pośrednictwem siebie jako ofiary przejednania (1 J 2:2; 4:10).
 2. Chrystus jest również wiekiem przejednania wraz z jaśnieniem swej boskości i odkupieniem dokonanym przez swoje człowieczeństwo, miejscem, w którym radujemy się przejedna-

niem przed Bogiem i w którym możemy się spotkać oraz mieć społeczność z naszym sprawiedliwym, świętym i chwalebny Bogiem, żeby przyjąć Go jako łaskę — Rz 3:25; Hbr 4:16:

- a. Dwa złote cheruby na wieku przejednania wskazują, że Boża chwała jaśnieje z Chrystusa (Wj 25:18–20); krew ofiary przejednania, którą skrapiano wieko przejednania Arki, oznacza, że z powodu krwi Chrystusowego odkupienia możemy mieć społeczność ze sprawiedliwym Bogiem pośród Jego chwały (Kpł 16:14–15).
- b. Im więcej Bóg będzie spotykał się z nami i do nas mówił i im więcej my będziemy spotykali się z Bogiem i słuchali Jego przemawiania, tym więcej będzie w naszym doświadczeniu Bożego świadectwa.

III. Historia Arki i przybytku obrazuje pragnienie, jakie Bóg ma w sercu, spustoszenie kościoła i odzyskanie kościoła służące Bożemu świadectwu, Bożemu wyrazowi — Wj 25:9–10; 26:26–30; 40:38:

- A. Jako centrum i zawartość przybytku Arka oznacza Chrystusa jako centrum i zawartość kościoła — Bożego przybytku, Bożego domu — ze względu na zbiorowy Boży wyraz — 25:22; 40:21; Kol 2:9; Ef 2:21–22; 1 Tm 3:15.
- B. Na pierwszym etapie swej historii Arka znajdowała się w przybytku; oznacza to, że normalny kościół był wyrazem Chrystusa, a Chrystus — zawartością kościoła; Arkę jednakże oddzielono ostatecznie od przybytku; oznacza to, że kościół uległ degradacji i utracił rzeczywistość i obecność Chrystusa — Wj 40:34–35; 1 Sm 4:1 — 7:2.
- C. Arka przedstawia w formie typu Chrystusa jako ucieleśnienie Boga i obecność Trójjedynego Boga z Jego ludem ze względu na realizację Jego ekonomii i ustanowienie Jego królestwa na ziemi (Joz 3:3, 10–17); wyprowadzenie Arki było tożsame z wyprowadzeniem Bożej obecności (Lb 10:33–36; 1 Sm 4:3–4).
- D. Poruszanie się Arki było obrazem Bożego poruszania się na ziemi w Chrystusie, który jest Jego ucieleśnieniem (Ps 68:2–19); jednakże w trakcie walki Izraela z Filistynami Bóg nie miał zamiaru się poruszyć.
- E. Dzieci Izraela nie myślały w ogóle o Bożej ekonomii ani im na niej nie zależało, a to, że wyprowadziły Arkę do walki z Filistynami, wskazuje, iż zawłaszczyły sobie Boga, a wręcz zmusiły Go do pójścia z nimi, żeby zapewnić sobie bezpieczeństwo, pokój, odpoczynek i korzyść.
- F. Co do zasady my czynimy to samo zawsze, kiedy modlimy się o pomyślność, ale nie bierzemy pod uwagę Bożej ekonomii; zamiast zawłaszczać sobie Boga, powinniśmy tak jak Samuel modlić się, żyć i być według Bożego serca, mając na względzie Jego ekonomię.
- G. Dzisiaj ludzie zastępują Boże świadectwo ludzkimi potrzebami; kiedy ludzka potrzeba zastępuje Boże świadectwo, zaczyna się degradacja i pojawiają się problemy; Arka była nie tylko Arką

Bożą (1 Sm 4:11, 13, 17–19, 21–22), lecz także Arką Świadcstwa (Wj 25:22; 40:21).

- H. Izrael powinien był się nawrócić, wyznać gruntownie grzechy, odejść od bożków i powrócić do Boga oraz pytać się Boga o to, co chce, by lud uczynił.
- I. Zamiast tego jednak, Izrael, nie mając serca dla Bożego pragnienia ani Jego wiecznej ekonomii, przesądnie zaufał Arce na podstawie przeszłych zwycięstw, jakich doświadczył za sprawą jej poruszania się.
- J. Z powodu degradacji Izraela Arkę przejęli Filistyni i oddzielili ją od przybytku – przybytek stał się przez to pustym naczyniem pozbawionym rzeczywistości, właściwej zawartości (1 Sm 4:11 – 6:1); to oznacza, że na drugim etapie swej historii kościół uległ degradacji i utracił rzeczywistość oraz obecność Chrystusa (rozdz. 3 – 4; Obj 3:20).
- K. Znajdujący się w stanie degradacji Izrael był głupi, ponieważ nie ufał bezpośrednio Bogu; ufał raczej systemowi zarządzanemu przez Boga; zanim Izraelici wyprowadzili Arkę Bożą z przybytku, powinni byli zapytać o to Boga, tak jak uczynił to Jozue pod Jerychem (Joz 6:2–4; por. 9:14).
- L. Z głębi ducha powinniśmy powiedzieć Panu: „Panie, nie żyję tu na ziemi dla swego zdrowia, pomyślności, bezpieczeństwa, pokoju, odpoczynku ani korzyści; ponieważ chcę być prawdziwym zwyciężającym nazirejczykiem, który współpracuje z Tobą w celu wypełnienia Twojej ekonomii, pytam Cię o to, co masz w swym sercu względem mnie” – 1 Sm 2:30b, 35; Lb 6:1–9; por. 1 Krl 8:48; Jr 32:39.
- M. Kiedy dzieci Izraela tkwiły w degradacji, uraziły bezgranicznie Boga, a On je opuścił; na koniec Arka zamiast zbawić Izraela, sama została przejęta przez wrogów, a chwała Boża odeszła od Izraela (1 Sm 2:30, 34; 4:10–18, 22; Ps 78:61); być pozbawionym Arki to być pozbawionym Chrystusa, a być pozbawionym Chrystusa oznacza, że istnieje Ikabod, co znaczy „nie ma żadnej chwały” (1 Sm 4:21–22; Obj 3:20).

IV. Później Arkę odzyskano i sprowadzono wpierw do domu Abinadaba w Kiriath-Jearim, gdzie została na dwadzieścia lat (1 Sm 6:2 – 7:2), a potem do domu Obeda Edomczyka z Gat, gdzie pozostawała trzy miesiące (2 Sm 6:1–11; por. 1 Sm 1:24; Joz 18:1); to oznacza, że począwszy od drugiego wieku wzbudzonych zostało wielu „Obed Edomczyków”, którzy cieszyli się Pańską obecnością (Arką), ale nie mieli właściwego życia kościoła, będącego wyrazem Chrystusa (przybytkiem).

V. Dawid przeniósł Arkę z domu Obeda Edomczyka do namiotu, który postawił dla niej w swoim mieście, na górze Synaj, najwybitniejszym miejscu w Jerozolimie (2 Sm 6:12–19; 1 Krn 15:1 – 16:1); dzięki temu sytuacja się poprawiła, ale Arka wciąż znajdowała się w niewłaściwym miejscu, ponieważ nie wróciła do przybytku:

- A. Taka sytuacja oznacza, że inni wierzący, którzy podobnie jak Dawid dbali o Boże interesy, usiłowali praktykować życie kościoła według własnego wyboru, a nie według Bożego objawienia.
 - B. Ci wierzący mieli Chrystusa, ale mieli Go razem z niewłaściwą praktyką życia kościoła (co w formie typu przedstawia namiot Dawida postawiony w Jerozolimie) – por. 1 Krl 3:3–15.
- VI. Na koniec, kiedy Salomon ukończył budowę świątyni w Jerozolimie, Arkę przeniesiono do Świętego Świętych w świątyni, przez co w pełni odzyskano normalną sytuację; dzisiaj w swoim odzyskiwaniu Pan podejmuje działania nad przywróceniem normalnego stanu, w którym Chrystus znajduje się wewnątrz właściwego kościoła jako rzeczywistości Ciała Chrystusa, które służy Jego wyrazowi – 8:1–11, 48; Ef 2:21–22; 3:16–21.**
- VII. Historia Arki i przybytku to zapowiedź historii kościoła; ukazuje nam pełny obraz rozwoju i sytuacji kościoła od samego początku do obecnego czasu; historia ta ma pięć głównych aspektów:**
- A. Pierwszy dotyczy sytuacji, w której kościół zawiera w sobie Chrystusa; w formie typu przedstawia to Arka w przybytku, która stanowi zawartość, a przybytek jest jej wyrazem; to obraz pierwszego etapu kościoła, w którym panował całkowicie normalny stan – Chrystus był zawartością kościoła, a kościół wyrazem Chrystusa – Wj 40:34–38; Ef 3:16–21.
 - B. Drugi dotyczy sytuacji, w której kościół jest pozbawiony Chrystusa; w formie typu przedstawia to przejęcie Arki przez wrogów i oddzielenie jej od przybytku z powodu porażki poniesionej przez Boży lud; przybytek opustoszał, co obrazuje porażki doznane przez chrześcijan, które sprawiły, że kościół utracił rzeczywistość i obecność Chrystusa – Obj 2:4–5; 3:20.
 - C. Trzeci dotyczy sytuacji, w której Chrystus jest pozbawiony kościoła; w formie typu przedstawia to Arka pozbawiona przybytku; Arka znajdowała się z dala od przybytku, najpierw w domu Abinadaba w Kirita-jearim przez dwadzieścia lat (1 Sm 7:1–2), a potem w domu Obed Edomczyka z Gat przez trzy miesiące (2 Sm 6:10–12); historia kościoła objawia, że od drugiego wieku do obecnych czasów pojawiło się wielu Obed Edomczyków.
 - D. Czwarty dotyczy sytuacji, w której Chrystus ma nieodpowiedni kościół; Dawid postawił namiot dla Arki w Jerozolimie, ale nie było to zgodne z wzorem ukazanym Mojżeszowi przez Boga; wielu chrześcijan ma Arkę – Chrystusa – z nieodpowiednim kościołem – w. 17; 1 Krn 15:1; 2 Krn 1:4; Wj 25:9.
 - E. Piąty dotyczy sytuacji, w której Chrystus ma właściwy kościół; w formie typu przedstawia to Arka z właściwym przybytkiem, który się powiększył i rozrósł do rozmiarów świątyni; w takiej sytuacji – kiedy Chrystus jest rzeczywistością i ma właściwy kościół, który Go wyraża – czujemy się zupełnie jak w domu – Ps 90:1–2; 91:1–16; 92:13–16; 132:5, 8; 1 Krn 28:11–20; 2 Krn 3:1.